

HỒI THỨ BA

THIỆU THẤT ĐĂNG SƠN TẦM TUYỆT NGHỆ PHỦ HÀ NAM NHẤT CHUỖNG DIỆT MA

Gần tháng trời dong ruổi, cuối cùng đã đến được phủ Hà Nam. Trên đường đi họ đã gom đủ một vụn lạng vàng, Long nhi gửi lại ở Đào ký tiền trang để khi hạ sơn sẽ lấy lại. Sau khi tắm gội, Hải Thị Song Hùng gánh rương vàng đi theo Long nhi lên Thiệu Lâm Tự. Cảnh chùa uy nghiêm, hùng vĩ thật xứng với vai trò lãnh tụ vô lâm. Long nhi đưa bái thiếp cho tri khách tăng, Nhất Đăng đại sư xem qua, thấy chàng là quý tử của Tài Thần thì mừng rỡ mời vào khách sảnh dùng trà, rồi vội vã vào trong bảm cùng phương trượng là Nhất Tâm thiền sư.

Trong những năm đói kém, mùa màng thất bát, tiểu hiệu Đào ký ở Hà Nam đã cúng dường cho chùa hàng ngàn thạch gạo để chư tăng chống đói. Gần ngàn tăng lữ Thiệu Lâm vẫn còn nhớ ơn hạt gạo của Đào gia. Nay công tử Đào gia trang lên tận chùa thì cũng như Tài Thần gõ cửa. Vì thế, chỉ lát sau phương trượng Nhất Tâm đã đích thân ra tiếp khách. Long nhi và Hải Thị huynh đệ đứng lên cung kính vái chào.

Nhất Tâm đại sư người tầm thước, mắt lóng lánh thần quang, hàm râu ba chòm bạc trắng, phong thái ung dung, tiêu sái đáng bậc tôn sư.

- A Di Đà Phật ! Chẳng hay công tử đăng sơn có gì chỉ giáo ? Bần tăng vẫn ghi nhớ công đức của Tài Thần năm nọ, chỉ hận không được gặp mặt để ngỏ lời cảm tạ.

Long nhi cúi đầu thưa:

- Kính bảm thần tăng, gia phụ sai tiểu sinh lên Thiệu Lâm cúng dường tam bảo một vụn lượng hoàng kim để trùng tu đại điện và tăng xá.

Dù định lực thâm hậu, Nhất Tâm thiền sư và quần tăng đi theo cũng không thể không rung động. Số vàng vụn lượng này vượt quá sự tưởng tượng của họ. Phương trượng hoan hỉ tán dương:

- Công đức vô lượng ! Tài Thần quả có lòng bồ tát. Lão nạp mong tiểu thí chủ chuyển lời cảm tạ đến Tài Thần và phụ nhân.

Hải Thị huynh đệ trao rương vàng cho tăng lữ quản sự chùa. Long nhi kính cẩn nói thêm:

- Gia mẫu còn ủy thác tiểu sinh tra cho phương trượng một vật.

Chàng lấy trong mình ra một gói nhỏ đưa cho Nhất Tâm thiền sư. Trong đó chính là hạt niêm châu đen bóng. Phương trượng biến sắc quay bảo tri khách tăng :

- Sư đệ hãy dẫn khách vào tầng phòng phương trượng đàm đạo. Ta sẽ đi mời sư thúc tổ đến.

Long nhi dẫn Hải Long, Hải Hồ ngồi chờ ở khách sảnh rồi theo tri khách tầng vào hậu tự. Tầng phòng của phương trượng nằm biệt lập trong một khu vườn rộng, cảnh vật u nhã, thanh lịch. Chàng chăm chú quan sát một bức tranh treo trên tường, đó là chân dung của một thư sinh khí thế uy vũ bất phàm, khuôn mặt có vẻ như quen thuộc. Chàng cố nhớ nhưng không tài nào biết được mình đã gặp ông ta ở đâu. Nhất Tâm bước vào với một lão tăng hình hạc xương mai, chòm râu bạc dài quá rốn, tuổi chắc đã gần cửu thập. Long nhi vội thi lễ. Nhất Tâm đưa tay mời chàng ngồi xuống chiếc bồ đoàn, rồi cùng lão tăng an tọa. Cả hai quan sát khuôn mặt Long nhi rất lâu. Bỗng Nhất Tâm chỉ lão tăng nói:

- Đây là Không Hư Thần Tăng, sư thúc của lão nạp đã nhiều năm diện bích, nay vì thí chủ mà phải xuất quan. Xin thí chủ thành thật cho biết nhũ danh của lệnh mẫu.

Long nhi kính cẩn thưa:

- Bẩm nhị vị thần tăng, gia mẫu tên gọi Nam Cung Sương.
- Còn lệnh ngoại tổ ?
- Bẩm, gia tổ tên gọi Nam Cung Phong.

Bỗng Không Hư Thần Tăng quát lớn:

- Nói láo !

Long nhi choáng váng, chàng vốn là người trung hậu, kiên cường, nay vô cớ bị sỉ nhục nên không nén được nổi giận trong lòng. Đôi mắt chàng loé lên xanh biếc.

Không Hư và Nhất Tâm chợt phá lên cười mừng rỡ làm Long nhi khó hiểu. Không Hư nghiêm sắc mặt bảo:

- Mong thí chủ tha lỗi, lão nạp không có ý mạo phạm, chỉ muốn thử xem thí chủ có đúng là dòng dõi của Nam Cung đại hiệp hay không nên mới cố tình làm cho tiểu thí chủ nổi giận. Bây giờ thì lão nạp đã tin chắc rồi.

Long nhi thắc mắc:

- Sao thần tăng lại muốn tiểu sinh phải bất ngờ nổi giận ?

Nhất Tâm cười hiền hoà hỏi:

- Vậy ra thí chủ không biết rằng khi giận mắt mình đổi màu xanh biếc như thân mẫu và lệnh tổ hay sao ?

- Bẩm thần tăng, vì gia mẫu ít khi giận dữ với ai nên tiểu sinh không được thấy. Còn bản thân khi giận cũng đâu có soi gương nên không tự biết mắt mình màu gì.

Không Hư Thần Tăng mỉm cười gật gù:

- Chẳng hay quý phu nhân giao hạt niệm châu này mà có dặn dò gì không ?

- Dạ thưa thần tăng, gia mẫu muốn tiểu sinh được học nghệ Thiếu Lâm.

Không Hư hỏi lại:

- Vậy xin hỏi công tử đã có vái ai làm sư phụ chưa ?

- Bẩm chưa ạ. Gia mẫu chỉ dạy cho tiểu sinh khẩu quyết khinh công và ám khí.

Thần tăng đưa tay nắm lấy mạch môn của Long nhi rồi bảo:

- Phạm phu nhân quả là bậc tài trí nên không hề cho thí chủ luyện nội công. Nay ta vì cố nhân mà cũng vì đại cục giang hồ nên chấp thuận nhận người làm đệ tử ký danh.

Long nhi mừng rỡ quỳ xuống lạy chín lạy:

- Đệ tử Phạm Vân Long xin ra mắt sư phụ.

Nhất Tâm thiền sư hoan hỉ nói:

- Chúc mừng sư đệ.

Long nhi vội quay sang Nhất Tâm lạy ba lạy:

- Tiểu đệ xin ra mắt sư huynh.

Không Hư Thần Tăng nghiêm sắc mặt nói:

- Dù người là thế gia công tử, quen ăn sung mặc sướng nhưng từ nay phải chay tịnh như mọi người, chuyên cần luyện công. Nếu không ta sẽ phạt nặng đấy.

Long nhi sợ hãi thưa:

- Sư phụ yên tâm, Long nhi không dám lơ là khổ luyện.

Long nhi cùng Nhất Tâm lui ra ngoài. Chàng bảo anh em họ Hải xuống núi, họ sẽ ở lại phụ giúp công việc sanh ý của tiền trang phủ Hà Nam. Lâu lâu có thể lên thăm chàng. Hải Thị Song Hùng mừng rỡ, vì họ không thể nào chịu nổi cảnh chay tịnh trong chùa.

Từ đấy Long nhi học nghệ Thiếu Lâm. Không Hư Thần Tăng là đệ nhất cao thủ Thiếu Lâm. Võ công chỉ kém Nam Cung Phong về chiêu thức lăng lệ chứ nội công có phần thâm hậu hơn. Vì mối thâm giao với Bích Nhân Thần Quân nên Không Hư tận tình chỉ bảo Long nhi. Ngược lại, phần Long nhi thông minh tuyệt đỉnh, học một biết mười nên võ công tăng tiến rất nhanh.

Không Hư rất kinh ngạc khi thấy chàng luyện Vô Tướng Bát Nhã Thần Công tốc độ thành tựu còn mau chóng hơn cả ông ngày xưa. Trong người chàng hình như có một dòng nguyên khí âm thầm tích tụ, nay được thần công khi lộ không ngớt tuôn chảy về đan điền. Chàng luyện ba tháng bằng người khác luyện ba năm. Không Hư lấy lạ làm nên hỏi Long nhi:

- Ngày còn ở nhà, chẳng hay lệnh mẫu có cho người uống kỳ trân dị dược gì không vậy ?

Long nhi móc túi lấy ra một viên thuốc màu đỏ lớn bằng hột nhãn, mùi thơm ngát cung kính đưa lên:

- Thừa sư phụ, từ lúc lọt lòng, gia mẫu đã bắt đệ tử phải tắm bằng nước thuốc và uống những viên thuốc đắng này.

Không Hư cầm lấy, bóp nát rồi đưa lên mũi ngửi. Ông lắc đầu than phục:

- Lệnh mẫu đã quá ưu ái người đấy. Trong đó toàn là những vị thuốc trân quý nhất đời như sâm vương, tuyết liên tử, hà thủ ô trăm năm ... Mỗi viên trị giá hàng trăm lượng vàng. Người đã đều đặn dùng thuốc này trong mười lăm năm, cố nguyên bồi khí để giờ có được hai mươi năm công lực. Ta tưởng người phải mất một năm mới luyện xong bước nhập môn của Vô Tướng Bát Nhã Thần Công, để đủ công lực học Thiên Long Hàng Ma Chưởng và Niêm Hoa Chỉ. Nay không còn chờ đợi nữa, ngay ngày mai ta sẽ bắt đầu dạy cho người quyền, chưởng, chỉ.

Nhờ thiên tính và nguồn nguyên khí gần như bẩm sinh, chỉ trong một năm chàng đã học xong Kim Cang Phục Ma Quyền, Thiên Long Hàng Ma Chưởng, và Niêm Hoa Chỉ. Đêm về, chàng còn âm thầm khổ luyện Đả Cầu Bổng Pháp và Giáng Ma Chân Giải. Chàng sợ thất lạc bí kíp Cái Bang nên đã học thuộc lòng rồi hủy đi. Không Hư Thần Tăng rất nghiêm khắc, dù biết Long nhi là con của Tài Thần và là cháu ngoại của cố hữu Nam Cung Phong, nhưng vẫn không hề nương nhẹ. Ông thường bảo:

- Kiếp vận võ lâm đã ứng vào người. Nếu không chịu được thiên ma bách chiết thì làm sao gánh vác được trọng trách sau này ?

Một hôm ông gọi Long nhi đến bảo rằng:

- Hơn một năm qua, người đã nắm được tinh túy của thần công phật môn. Kết quả ấy quả là đáng khen. Ít hôm nữa người cấp tốc hạ sơn sang Võ Đang học kiếm pháp.

Sau lễ Vu Lan, chàng từ giả sư phụ và quần tăng để hạ sơn. Nhờ luyện tập công phu nên chàng đã trở nên tráng kiện cao lớn hơn xưa. Dù chỉ mới mười sáu tuổi, chàng đã là một công tử anh tuấn dễ làm say lòng các thiếu nữ.

Hải Thị huynh đệ vẫn thường lên thăm chàng nên biết Long nhi hôm nay xuống núi. Họ đem ngựa đến chân núi Thiếu Thất đợi chờ. Lát sau, họ thấy trên sườn núi có một bóng trắng bay lượn như cánh én phi xuống với tốc độ kinh người. Hải Long, Hải Hồ mừng rỡ ôm chầm lấy Long nhi khen ngợi:

- Chỉ một năm mà Long nhi đã khác hẳn, khinh công ấy anh em ta không dám so bì.

Long nhi cười ranh mãnh:

- Dĩ nhiên là nhị vị ca ca không thể đuổi kịp Long nhi rồi, mới một năm mà hai vị đã mập lên thấy rõ.

Hải Long xấu hổ đáp:

Công việc tiền trang chẳng có gì nhiều, chúng ta ở không quá nên sinh tật, uống say rồi lại ngủ nên sắp thành Trư Bát Giới.

Ba người về đến tiền trang thì thấy quản lý Tổng Đại Thành đã chờ sẵn. Giữa sảnh là một bàn đầy ắp thức ăn ngon. Có lẽ họ Tổng muốn bù đắp cho những ngày chạy tình vừa qua của Long nhi.

Sau yến tiệc, mọi người trò chuyện đến khuya mới đi nghỉ. Long nhi lạ chỗ nên khó ngủ, chàng theo thói quen ngồi điều tức, suy nghĩ về những chiêu thức trong pho Giáng Ma Chân Giải. Bỗng chàng nghe có tiếng quát lớn của Hải Hổ:

- Kẻ nào dám đang đêm lén lút xâm nhập bản trang ? Có giỏi cứ đường đường chính chính xuất đầu lộ diện. Họ Hải ta sẽ dạy cho vài chiêu.

Tiếng cười âm u như cú rúc, Long nhi nhìn ra vườn đã thấy gia đình đã thấp đuốc sáng trưng. Tổng Đại Thành tay cầm kiếm đứng cạnh Hải Thị Song Hùng. Một bóng đen từ trên đầu tường nhảy xuống đứng đối diện với bọn Đại Thành. Có thể gọi đó là một quái nhân vì diện mạo xấu xa như quỷ sứ, mắt lộ, mũi hếch, miệng rộng đỏ như chấu máu. Mái tóc bù xù không đen mà lại đỏ.

Bọn Hải Thị rúng động tâm thần:

- Té ra các hạ là Hồng Phát Vô Thường Tinh Lệ. Đang đêm muốn gì mà lại đến đây ?

Tinh Lệ cười ngạo nghễ:

- Lai giả bất thiện, Lệ mỡ đang cần vài vạn lạng bạc. Các người muốn sống mà về với vợ con thì mau đem ra đây nạp.

Tử Kim Dao Tổng Đại Thành biết đối phương võ công lợi hại, tàn ác vô song nhưng lòng đã quyết liều chết nên lạnh lùng nói cứng:

- Các hạ có đủ khả năng giết được ba anh em ta thì xin cứ tự nhiên mang bạc đi.

Hải Thị Song Hùng lúc này cũng đã rút đao thủ thế.

Tinh Lệ mỉa mai:

- Bằng sức của Kim Dao và Hải Thị thì có khác gì châu chấu đá xe ?

Biết đối thủ là ma đầu khát máu nên bất thành linh song đao của anh em Hải Thị như hai bánh xe chong chóng cuốn tới Tinh Lệ. Chiêu sát thủ này Hải Long và Hải Hổ đã luyện với nhau hàng vạn lần, tâm ý tương thông, phối hợp liền lạc tưởng chừng như Hồng Phát Vô Thường không cách nào thoát chết. Nào ngờ lão ma thân pháp như ma mị, biến mất giữa làn đao, rút bạch cốt phiến ra phản công. Tổng Đại Thành cũng múa Kim Dao chém vào lưng Tinh Lệ. Dù võ công cao cường, nhất thời Tinh Lệ cũng phải bị hạ phong trước lòng quyết tử của ba người. Cây bạch cốt phiến toả ra mùi hôi khó chịu, ngày càng lảng lẹ và dần dần áp đảo ba thanh đao. Long nhi đứng xem rất say mê, chàng như nhận ra lộ số võ công của Tinh Lệ, nhưng không tự tin lắm. Đến hiệp thứ bảy mươi, Tinh Lệ hú to, vung quạt xuất chiêu sát thủ, bóng người sập lại gần nhau rồi tản ra. Dưới ánh đuốc, Tinh Lệ ngạo mạn phe phẩy bạch cốt phiến cười ha hả còn bọn Hải Thị huynh đệ và Tổng Đại

Thành lão đảo chống đao, mỗi người đều bị một vết thương nơi vai, máu chảy đầm đề. Tinh Lệ vẻ mặt tàn ác, giọng đầu sát khí:

- Ta sẽ lần lượt chặt đứt tay chân từng đứa xem các người có xứng danh là hảo hán hay không.

Long nhi cả kinh nhảy vút ra đứng trước mặt Tinh Lệ:

- Tôn giá thủ đoạn thật là ác độc, đũa tặc giết tuyệt nào phải là bản sắc trượng phu ?

Tinh Lệ ló mắt nhìn thiếu niên, thấy chàng nghi biểu phi phạm, dung mạo giống Tài Thần, liền mừng rỡ nói:

- Tên oa nhi này chắc là quý tử của Tài Thần, nay Tinh mỗ bắt bò tiện tay dất dê, bắt người đem về để kiếm vài vạn lượng vàng tiền chuộc.

Nói xong y ngửa đầu cười ha hả.

Long nhi từ ngày luyện phật môn thần công, định lực đã hơn xưa, không dễ gì chọc giận nên vẫn điềm nhiên cười nói:

- Tôn giá ỷ vào chút võ công lộng hành cướp bóc, giết người đã quen tay. Đêm nay ta sẽ đòi nợ cho những lương dân vô tội.

Bọn Hải Thị biết chàng luyện võ chỉ có một năm nên thất kinh, cố nén cơn đau xách đao bước tới bảo Long nhi:

- Long đệ mau tìm lối bôn đào, anh em ta liệu chết cầm chân lão tặc.

Long nhi quay lại trấn an:

- Ba vị đại ca cứ yên lòng dưỡng thương, tiểu đệ không đến nỗi kém cỏi lắm đâu.

Giọng Long nhi hoà hoãn nhưng sắt đá, cả ba thở dài phó mặc số mệnh, chờ lúc Long nhi lâm nguy sẽ liều thân chống đỡ cho chàng đào thoát.

Long nhi quay lại chỉ vào mặt Tinh Lệ, gần từng từng tiếng:

- Tinh Lệ, trong vòng năm mươi chiêu ta sẽ cho tôn giá phơi thây chốn này.

Hồng Phát Vô Thường bị một đứa bé coi khinh, lửa giận bùng bùng. Hắn không còn nghĩ gì đến qui củ giang hồ, vung quạt quyết chỉ một chiêu lấy mạng đối phương. Ngờ đâu thân ảnh chàng phiêu diêu như hồ điệp vờn hoa, nương theo làn kinh phong dạt sang một bên. Tinh Lệ tấn công liên tiếp bảy chiêu mà không đụng được đến vạt áo chàng. Lão rú lên:

- Tiểu oa nhi kia, người có giỏi thì đón tiếp ta vài chiêu chứ cứ tránh né mãi làm gì ?

Long nhi cười lớn, xoay mình lướt tới, vung quyền đánh thẳng vào ba đại huyệt trước ngực Tinh Lệ, quyền phong uy mãnh tuyệt luân. Tinh Lệ kinh hãi la lên:

- Té ra người là đệ tử của bọn lừa trọc Thiếu Lâm.

Long nhi nổi tính trẻ con, chàng cười nhẹ:

- Chưa chắc, người hãy xem thử đây là võ công của phái nào.

Chàng liền xuất chiêu Giáng Ma Vệ Đạo của Cái Bang rồi tiếp một chiêu Địa Đường Quyền, Thông Tí Viên Quyền ... Long nhi vốn là kỳ tài võ học, thuở nhỏ lại may mắn được hàng chục cao thủ âm thầm truyền dạy nên võ công chàng bác tập, chiêu thức phong phú, tinh kỳ làm Hồng Phát Vô Thường bối rối tay chân, mấy lần suýt lâm vào hiểm cảnh. Hơn nữa, khinh công của Lăng Vân Tiên Tử độc bộ võ lâm nên khi phối hợp với các chiêu thức càng tăng phần lạng lẹ. Hồng Phát Vô Thường y mình cao niên, nội lực thâm hậu nên thường tìm cách trực diện đối chiêu, cắt bạch cốt phiến, dùng song thủ tấn công ráo riết. Long nhi nghệ cao mật lớn, đưa tay đỡ thẳng một chưởng. Tinh Lệ cả mừng dồn công lực xô thẳng vào chưởng tâm Long nhi. Nào ngờ, Bát Nhã Vô Tướng Thần Công dù chỉ năm thành cũng đủ đẩy lão lui về ba bước. Mọi người mừng rỡ reo hò. Tinh Lệ nhất thời thua sút, nổi tính hung tàn, vận đủ mười thành công lực xuất sát chiêu thứ nhất trong Sách Hồn Tam Thức, bóng chưởng trùng trùng bao phủ đầu trường. Long nhi mặt lạnh phủ sương, quát lên như sấm động, tay hữu ra chiêu Thiên Long Phổ Độ phong toả các đại huyết trên đầu và hai vai đối thủ. Tinh Lệ cười đánh ác vung trảo đón đỡ và âm thầm thò tả thủ đánh vào tâm thất Long nhi. Bọn Hải Thị thấy nguy xuất hạn dầm dề, muốn cứu cũng không kịp. Ngờ đâu tả thủ của Hồng Phát Vô Thường chưa đến nơi thì một đạo chỉ phong đã xé gió đập mạnh vào sườn phải lão ma. Tinh Lệ lão đảo nhảy lùi ba bước, đưa tay ôm lấy vết thương, máu tươi trong miệng ộc ra. Lão cảm giận lắm lắm:

- Không ngờ thằng oắt con này lại luyện thành Niêm Hoa Chỉ.

Trước nay, ngoài Không Hư Thần Tăng ra, chưa đệ tử nào của Thiếu Lâm luyện được đến năm thành. Hồng Phát Vô Thường nghiêng rằng, chỉ mặt Long nhi bảo:

- Người có sợ thì hãy giết Tinh mỡ ngay bây giờ. Nếu không ta thề sẽ trả mối thù này.

Long nhi nghiêm mặt:

- Ta giết lão nào có khó gì. Nhưng vì đức hiếu sinh, thấy lão tuổi đã cao nên không nỡ xuống tay. Lão hãy đi tìm nơi thanh vắng mà an hưởng tuổi trời, bỏ thói tàn ác, may ra được chết toàn thân.

Tinh Lệ biết võ công của mình đã bị phế bỏ quá nửa nên đau đớn quay mình bỏ đi.

Mọi người trong tiền trang nhừ tử quỳ môn quan trở về, mừng rỡ hoan hô tán tụng Long nhi:

- May mà công tử võ nghệ siêu quần, nếu không hôm nay chúng ta đã phơi xác nơi này rồi.

Hải Thị Song Hùng từng trải trăm trận nên đã mau chóng hồi phục. Hải Long, Hải Hổ bước đến nắm chặt tay Long nhi, gượng cười mà nói:

- Trang chủ và phu nhân giao cho chúng ta bảo vệ Long nhi, thế mà ngược lại chính Long nhi đã cứu mạng hai kẻ bất tài này.

Hải Thị Song Hùng trước giờ chưa gặp cường địch nên vẫn tự hào. Đêm nay thảm bại trước Tinh Lệ nên lòng chán nản và xấu hổ vô cùng. Long nhi vội an ủi họ:

- Tam vị đại ca đừng nản chí. Hồng Phát Vô Thường thành danh võ lâm đã ba mươi năm nay, thủ đoạn hiểm độc ai cũng biết. Tiểu đệ được gia mẫu và ân sư hết dạ tài bồi nên mới may mắn thắng được Tinh Lệ một chiêu. Nếu lão không khinh địch vì tiểu đệ còn nhỏ tuổi thì cũng không dễ gì bất ngờ đả thương lão được.

Mọi người suy nghĩ và cảm thấy Long nhi nói đúng và lại càng thêm tâm phục. Thắng không kiêu, bại không nản, lần đầu xuất sơn đại thắng mà đầu mà không tự mãn, biết nhận xét ưu liệt, quả Long nhi đáng mặt anh hùng vậy.

Sáng hôm sau, Hải Thị huynh đệ và Long nhi đem theo một vạn lượng vàng lên đường. Võ Đang sơn cũng nằm trong dãy Tung Sơn, chỉ cách Thiếu Lâm Tự vài chục dặm. Ngay chiều hôm ấy đã đến nơi. Bọn Long nhi gởi ngựa nhà tiều phu và cùng nhau lên núi. Đến Giải Kiếm Nham đã thấy một đạo trưởng tuổi trạc ngũ tuần ra đón. Đạo trưởng nhận bái thiếp mừng rỡ gỏ vào chiếc khánh đá báo tin. Lát sau, hai đạo đồng trẻ tuổi giống nhau như hai giọt nước ra rước khách vào Thanh Hư Quán. Long nhi chưa thấy anh em song sinh bao giờ nên lấy làm lạ, cứ nhìn hai đạo đồng mà cười hoài. Đạo đồng bên phải biết mình bị quan sát nên quay lại giận dỗi nói:

- Công tử có giỏi thì cứ đoán xem trong hai chúng ta ai là anh, ai là em ?

Long nhi lắc đầu chịu thua. Lát sau đã đến cửa điện quán. Thanh Kính đạo trưởng, đệ tử của Huyền Hạc đạo trưởng, nay đã là chưởng môn, ra cửa đón tiếp. Ông thấy Long nhi anh tư mỹ mạo, sanh lòng yêu mến, mỉm cười nói:

- Năm trước, Tài Thần mua tặng bốn phái ba ngàn mẫu ruộng quanh núi, bản đạo vẫn chưa có dịp cảm tạ. Nay công tử lại hạ cố đăng sơn, chẳng hay có gì chỉ giáo ?

Long nhi cung kính vòng tay thưa:

- Kính bẩm chưởng môn tiên trưởng, gia phụ sai tiểu sinh lên Thanh Hư Quán cúng dường một vạn lượng vàng để quý phái trùng tu điện quán.

Thanh Kính là bậc chân tu, đạm bạc với lợi danh, coi của cải như phù vân, nhưng vẫn vui mừng không xiết vì số vàng này rất hữu dụng. Quả thật, Thanh Hư Quán và các đạo xá cũng đã dột nát, hư hỏng nhiều. Ông chấp tay cảm tạ:

- Phạm Tài Thần quả yêu thương tệ phái, ân cũ chưa tạ nay lại thêm món kim lượng lớn lao này. Kính mời công tử và nhị vị vào khách quán đàm đạo.

Hải Long xách rương vàng trao cho hai đạo sĩ rồi theo Thanh Kính và Long nhi. Chuyện trò hồi lâu, Long nhi chấp tay nói:

- Dám thưa tiên trưởng, tiểu sinh muốn bái kiến Huyền Hạc đạo trưởng vì gia mẫu có ủy thác tiểu sinh trao cho người một vật.

Thanh Kính áy náy đáp:

- Ân sư hiện đang toạ quan, xin công tử giao vật cho bản đạo vào bẩm báo. Nếu ân sư chịu xuất quan sẽ mời công tử vào diện kiến.

Long nhi lấy trong bọc ra một thanh tiểu kiếm đen sì cổ kính, hai tay trao cho Thanh Kính. Đạo trưởng nhận kiếm, mặt biến sắc, không nói gì, vội lùi vào trong. Lát sau có đạo đồng bước ra thưa:

- Chưởng môn mời công tử đi giá vào hậu viện.

Long nhi ung dung bước theo, qua dãy đạo xá và khu vườn rộng đến một khoảng rừng trúc, thấp thoáng có bóng mái đạo am. Đạo đồng chỉ vào cửa am nói:

- Kính thỉnh công tử vào trong, chưởng môn và sư tổ đang chờ.

Nói xong y nháy mắt với Long nhi và cười ranh mãnh. Thì ra y cũng chỉ thua Long nhi từ một đến hai tuổi, thấy chàng tuấn nhã dễ thân cận nên đem lòng yêu thích. Long nhi cũng cười đáp lễ rồi bước vào.

Toà đạo am này vô cùng tinh khiết, thanh nhã, mùi hương trầm thoang thoảng. Cuối phòng có một sập gỗ, trên đó là một đạo nhân, tuổi đã hơn bát tuần, tiên phong đạo cốt, tướng mạo hiền hoà. Cạnh sập là Thanh Kính đang chấp tay đứng hầu.

Long nhi chợt sinh lòng kính ngưỡng, quỳ sụp xuống lạy ba lạy. Đủ lễ số, chàng đứng lên chấp tay hầu cạnh sập. Huyền Hạc đạo trưởng cười bảo:

- Thanh Kính hãy lấy hai chiếc ghế mà ngồi. Ta vốn không ưa tục lễ. Hơn nữa, câu chuyện còn dài, người định để công tử đứng mãi sao ?

Thanh Kính vâng lời, cả hai ngồi cạnh sập. Thượng nhân chăm chú quan sát Long nhi. Thấy chàng mi thanh mục tú, mũi thẳng môi son, dung mạo đầy vẻ chính khí. Ông gật đầu cười bảo:

- Chắc công tử trước khi lên Võ Đang đã ghé qua Thiếu Lâm Tự rồi chứ ?

Long nhi cung kính gật đầu:

- Dạ bẩm, tiểu sinh đã thụ nghiệp với sư phụ Không Hư được một năm.

Vẻ kinh ngạc thoáng qua trong đôi mắt Huyền Hạc. Ông hỏi tiếp:

- Không Hư Thần Tăng đã dạy công tử những môn tuyệt học nào ?

- Thưa, tiểu sinh ngu muội nên chỉ có chút hoả hầu về môn Kim Cang Phục Ma Quyền, Thiên Long Hàng Ma Chưởng, và Niêm Hoa Chỉ.

Thanh Kính rung động, cậu bé này quả là kỳ tài bẩm sinh, trong một năm mà hoàn tất cả ba tuyệt học thiền tông.

Huyền Hạc có vẻ không tin, ông bảo Long nhi:

- Công tử hãy dùng Niêm Hoa Chỉ đánh gãy cành trúc ngoài sân kia cho bản đạo xem thử.

Long nhi toát mồ hôi vì trúc là loại dẻo dai, có sức đàn hồi, nếu lực đạo không đủ, khó mà thành công được. Nhưng chàng vẫn cố bình tâm vận toàn lực nhắm mục tiêu tung một đạo chỉ phong. Tiếng gió rít lên, cành trúc gãy ngang. Thanh Kính bước ra vườn, vung cườm tay chặt lấy phần trên của đoạn trúc còn lại, đem vào dăng lên. Huyền Hạc Thượng Nhân nhìn rồi gật gù cười:

- Cành trúc gãy nhưng chỗ đứt bị dập nát, chỉ phong còn rít gió, chứng tỏ công phu Niêm Hoa Chỉ mới được năm thành. Nhưng được vậy cũng là thế gian hãn hữu rồi. Không Hư ngày xưa phải luyện ba năm mới đạt được mức này.

Long nhi xấu hổ ấp úng:

- Tiên trưởng quá khen, tiểu sinh vụng về, may nhờ ân sư hết dạ tài bồi.

Huyền Hạc nghiêm giọng:

- Khiêm cung là điều tốt, nhưng phải đánh giá đúng thành tựu của bản thân mới mong bước vào võ đạo. Nay ta y ước với ngoại tổ người là Nam Cung Phong, truyền dạy kiếm pháp Võ Đang để người đủ sức gánh vác đại cuộc sau này. Trong lịch sử võ lâm, chưa có ai kiêm nhiệm hai tuyệt kỹ tăng, đạo như người. Nếu sau này người sa vào ma đạo thì ta và Không Hư sẽ là thiên cổ tội nhân vậy.

Long nhi nghe đến đây vô cùng sợ hãi, quỳ sụp xuống thưa rằng:

- Tiểu đồ quyết lòng theo chính đạo, dầu chết chẳng sai lời.

Thượng nhân có vẻ hoà hoãn lại, ông vuốt râu bảo:

- Ta chỉ nhắc nhở người vậy thôi. Nếu bản chất người tàn ác, bại hoại, nếu tướng mạo người không đường chính quân tử lẫm lẫm thế kia, thì Không Hư đã không nhận người làm đệ tử, dù có phải bội ước với cố nhân. Từ nay, người sẽ là đệ tử ký danh của ta và gọi Thanh Kính bằng chưởng môn sư huynh. Người hãy ra bảo Hải Thị Song Hùng lui về Đào gia trang vì thời gian học nghệ lâu mau không biết được, còn tùy theo thông tuệ và ý chí của người.

Thanh Kính đỡ Long nhi dậy, cáo từ Huyền Hạc lui ra.

Hải Thị Song Hùng biết mình ở lại cũng vô ích nên từ giả Long nhi để trở lại Bắc Kinh. Họ cũng muốn về Đào gia trang để khổ luyện lại võ công, chờ ngày báo phục Hồng Phát Vô Thường.

Hôm sau, sáng sớm mờ sương, Long nhi đã quỳ trước cửa tiểu am đợi lệnh đòi cu3a Huyền Hạc. Nhưng mặt trời đã lên cao mà cửa am vẫn đóng. Long nhi từng khổ luyện với Không Hư nên chàng rất kiên cường. Lợi dụng lúc đợi chờ, chẳng nhắm mắt ôn lại Giáng Ma Chân Giải. Bí kíp này cao sâu vô lượng, càng về sau càng khó hiểu. Chính bản thân Hạ Khánh Dương và các trưởng lão cũng đã mất mấy chục năm mà còn chưa luyện đến tận cùng.

Trời vừa đúng Ngọ, một tiểu đồng mở cửa am bước ra, thấy Long nhi quỳ nhắm mắt bèn le lưỡi làm mặt xấu chế diễu chàng rồi mới cất tiếng gọi:

- Sư thúc, sư thúc tổ truyền gọi.

Long nhi mở mắt cười, đứng lên sửa sang y phục chỉnh tề rồi thep tiểu đồng vào am. Huyền Hạc đang ngồi bên một bàn bát tiên, trên có vài món ăn thanh tịnh như rau, dưa, đậu, củ và một bình rượu nhỏ. Thượng nhân vuốt râu nói:

- Định lực của ngươi hơn người, quỳ suốt buổi mà thần thái vẫn an nhiên, mặt không một chút sắc giận hờn. Ta vốn không ưa tục lễ, từ nay ngươi sẽ ở luôn trong tiểu am này, cùng dùng bữa với ta.

Long nhi biết tính sư phụ nên không dám cãi, chàng chấp tay lạy tạ rồi ngồi xuống ghế dùng cơm. Huyền Hạc rót rượu vào chung cho Long nhi rồi bảo:

- Đạo gia không cấm rượu, ngươi cứ việc uống nhưng không được quá chén.

Long nhi tuân lời, nâng ly nhấp thử. Dù không quen uống nhưng cũng nhận biết đây là rượu quý.

Từ đấy, Long nhi kề cận hầu hạ Huyền Hạc, mỗi bữa chàng xống nhà bếp lấy cơm rượu, ăn xong lại dọn dẹp trong ngoài. Khởi đầu thượng nhân dạy cho chàng tâm pháp cơ bản của môn Thái Cực Tuệ Kiếm, chỉ một tháng sau chàng đã thuần thục. Huyền Hạc thở dài nói:

- Ngày xưa ta phải mất nửa năm để hoàn tất phần nhập môn. Người quả là đoạ 1 kỳ hoa trăm năm mới có. E rằng thành tựu của ngươi sau này còn hơn cả Nam Cung Phong nữa. Nhưng ngươi nên nhớ rằng võ học mệnh mông như biển, núi cao còn có núi cao hơn. Đừng bao giờ ỷ mình thông tuệ mà tự mãn. Hai mươi năm trước ta và Không Hư còn chưa phải là địch thủ của Ma Diện Tú Sĩ. Nếu ngươi học hết được công phu của hai phái tăng, đạo cũng chưa hẳn là vô địch.

Long nhi sợ hãi thưa rằng:

- Đồ nhi không có ý tự mãn, gia tổ võ công hơn đời còn bị ám hại thất tung 15 năm nay. Long nhi chỉ mong khổ công học nghệ để góp phần án ma vệ đạo và báo thù cho ngoại tổ.

Huyền Hạc hài lòng nói tiếp:

- Ngoại tổ ngươi đáng gọi là kỳ hiệp, một tay chống đỡ võ lâm, biết trước mệnh trời nên đã sắp bày nước cờ ngày hôm nay, giao đại sự lại cho người gánh vác. Nhưng ma chướng đang thịnh, cuộc phong ba không phải tầm thường, ngươi có hoàn thành di chí của tiền nhân hay công cũng còn do thiên ý. Có điều quân tử tận nhân lực nhi tri thiên mệnh, dĩ tự cường bất tức mà thôi.

Hơn một năm trôi qua, Long nhi đã bước vào phần uyên thâm nhất của Thái Cực Tuệ Kiếm, lấy ý sử kiếm. Chính Huyền Hạc cũng chỉ mới ngộ được phần vô thượng này sau khi Bích Nhân Thần Quân mất tích. Huyền Hạc bảo:

- Kiếm thuật thượng thừa không chỉ nhờ có thông tuệ mà linh hội được. Người đạt được ba thành cũng là đáng tự hào rồi. Khi ta đã toạ hoá, cố công luyện tập đến cùng, đừng để môn tuyệt học này thất truyền.

Long nhi nghe nói cả kinh:

- Sư phụ công lực cao thâm, thân vô bệnh. Sao lại nói đến chuyện toạ hoá.

Huyền Hạc lắc đầu:

- Tôn chỉ của đạo giáo là tu tiên, thoát ly cõi thế. Nay ta duyên trần đã hết, còn lưu luyến làm gì. Nhưng người cứ yên tâm, chưa thấy người thành tựu, ta cũng chẳng vội đi đâu.

Long nhi ở với Thượng Nhân đã lâu ngày, biết tính ông khoáng đạt, không câu nệ quy củ lễ nghi nên thành thực đem chuyện mình làm trưởng lão Cái Bang và tự luyện Giáng Ma Chân Giải ra nói cho ông biết. Huyền Hạc vui mừng cười ha hả bảo:

- Long nhi, phúc duyên của người quả đầy đặn vậy. Ta vốn lo không liên kết được với thiên hạ đệ nhất đại bang. Nay người đã là tiểu trưởng lão thì lão già họ Hạ không thể đứng ngoài cuộc chiến với quần ma.

Long nhi cũng đem những chiêu thức riêng lẻ mà chàng học được của các hào kiệt bốn phương ra để Huyền Hạc bình phẩm. Huyền Hạc ngày càng yêu mến Long nhi nên tận tâm điểm xuyết, sửa sang, giúp Long nhi nắm được tinh yếu của từng chiêu. Ông bảo:

- Người đừng coi thường tuyệt kỹ của các hảo hán hắc đạo, có những chiêu cứu mạng mà ta còn phải thán phục. Vì họ đi vào tà đạo, không luyện được tâm pháp thượng thừa nên không đủ sức phát huy uy lực của chiêu thức. Nay người chuyên luyện Bát Nhã Vô Tướng Thần Công đã được sáu thành, bất cứ chiêu nào cũng đều là sát thủ cả. Tiền đồ của người rạng rỡ, sau này có trở thành tông sư của một phái cũng không phải là chuyện lạ.

Đã gần đến tiết Trung Thu, Long nhi lên Võ Đang được hơn năm.

Một tối Huyền Hạc sai đạo đồng dọn cơm rượu, ông chờ Long nhi ngồi xuống rồi bảo:

- Long nhi, đã đến lúc người phải hạ sơn, dù có ở lại cũng chẳng ích gì. Người xa nhà đã lâu, song thân chắc nhớ nhung nhiều. Ngày mai người xuống núi và nhớ vì đức hiếu sinh của trời đất mà bớt gây sát nghiệp. Trừ những kẻ đại ác, không phương hối cải thì mới diệt đi, còn ngoài ra nên nhẹ tay, chữa cho họ con đường sống.

Long nhi nghe nói thất kinh, sụp xuống lạy:

- Đệ tử nhất nhất tuân lời sư phụ. Nhưng xin cho đệ tử ở đây hầu hạ sư phụ thêm một năm nữa.

Huyền Hạc phất tay áo, tụ phong nhẹ nhàng nâng Long nhi đứng dậy:

- Ta biết lòng người hiếu thuận, nhưng ở đây đã có Lạc Diệp, người mau trở lại nhà vì nếu ta không làm thì tai kiếp sắp bắt đầu, có thể là ở ngay tại đế đô.

Long nhi nghe nói thăm lo cho song thân nên không dám cãi.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Kính và các đệ tử Võ Đang lưu luyến tiễn chàng xuống núi.

Hơn năm qua, gần 300 đạo sĩ lớn nhỏ hết lòng yêu mến chàng tiểu sư thúc khiêm cung lễ độ và dễ thương này. Hơn nữa, lâu lâu Đào gia trang lại sai người chở hàng xe tơ lụa, gấm vóc lên tặng cho các đạo nhân may áo bào. Lúc chàng rời rãnh, các đạo đồng đời thứ tư, thứ ba thường bắt chàng phải chỉ điểm những khó khăn của Thái Cực Tuệ Kiếm. Long nhi nhất nhất vui vẻ giúp đỡ.

Long nhi phóng nhanh xuống chân núi, tìm đến nhà người tiều phu mà chàng đã gởi ngựa. Tuần mã nhận ra chủ cũ mừng rỡ hí vang.

Chàng tặng cho tiều phu năm mươi lạng bạc và ngỏ lời cảm tạ. Lão tiều phu xúc động cảm ơn rối rít.

oOo